

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619202030
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6619202030.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu P. P., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX L., právne zastúpeného Mgr. Petrom Sitarčíkom, advokátom, so sídlom Jókaiho 1, 984 01 Lučenec, proti žalovaným 1/ Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, 2/ Platiť sa oplatí, s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 45 684 618, 3/ G. W., narodenému XX. XX.XXXX, s trvalým pobytom K. XXX/XX, XXX XX L., právne zastúpenému JUDr. Bronislavou Garajovou, advokátkou, so sídlom Železničná 291, 987 01 Poltár, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalovaných 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 11Csp/47/2019-466 zo 16. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/, 2/, 3/ sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“ event. „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 16. 06. 2021 (v poradí druhým rozsudkom) určil, že dobrovoľná dražba konaná dňa 04. 03. 2019 v Hoteli LUX Banská Bystrica, s.r.o., Nám. Slobody 2, Banská Bystrica, osvedčená Y. Z. P., notárskym kandidátom povereným Y. W. P. L..., notárkou so sídlom X. I, L. XX, Notárskou zápisnicou N 157/2019, Nz 6533/2019, NCRIs 6666/2019 zo dňa 04. 03. 2019, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Poltár, katastrálny odbor, k.ú. Poltár, zapísané na LV č. XXXX, ako stavba: rodinný dom, súp.č. XXX, na parcele č. XXX, pozemky, parcely registra „C“: parc.č. XXX - záhrady o výmere 130 m², parc.č. XXX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 445 m² a parc.č. XXX - záhrady o výmere 833 m² v 1/1, je neplatná (I. výrok).

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaní 1/ (právny predchodca žalovaného 1/ - OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916 - poznámka odvolacieho súdu), 2/, 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 04. 03. 2019 v Hoteli LUX Banská Bystrica, osvedčenej JUDr. Z. P., notárskym kandidátom povereným Y. W. P. L..., notárskou zápisnicou N 157/2019, Nz 6533/2019, NCRIs 666/2019 zo dňa 04. 03. 2019, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Poltár, Katastrálny odbor, katastrálne územie Poltár, zapísané na LV č. XXXX ako

stavba: rodinný dom súp.č. XXX na parc.č. XXX pozemky, parcely reg. C, parcela č. XXX - záhrady o výmere 130 m², parcela č. XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 445 m² a parcela č. XXX - záhrady o výmere 833 m² v 1/1-ine (ďalej aj „nehnutelnosti“).

Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 13. 11. 2019 (v poradí prvým rozsudkom) žalobu zamietol, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 08. 2020 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Právny predchodca žalovaného 1/ - OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916 (ďalej len „právny predchodca žalovaného 1/“) na základe výzvy súdu prvej inštancie písomným podaním zo dňa 19. 11. 2020 špecifikoval výšku pohľadávky voči žalobcovi k 26. 09. 2018 tak, že na účte žalobcu č. XXXXXXXX predstavovala dlžná istina ku dňu 26. 09. 2018 sumu 11.507,61 Eur a na účte č. XXXXXXXX sumu 3131,11 Eur. Celkovo teda ku dňu 26. 09. 2018 dlžil žalobca žalovanému 1/ sumu 14.638,72 Eur. K výpočtu RPMN žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení uviedol, že v Zmluve o úvere zo dňa 03. 12. 2007 RPMN uvedená vo výške 3,98% bola zo strany žalovaného 1/ vypočítaná nesprávne a správna výška RPMN by mala byť 9,40%.

Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2021, na ktorom žalobca zotrval na podanej žalobe a všetkých svojich písomných vyjadreniach doručených do súdneho spisu a žiadal jeho žalobe vyhovieť.

Právny predchodca žalovaného 1/ na pojednávaní potvrdil, že ku dňu podania návrhu na výkon dobrovoľnej dražby neexistoval žiaden dlh žalobcu voči nemu.

Žalovaný 2/ mal za to, že RPMN v čase uzatvorenia zmluvy bola zo strany právneho predchodcu žalovaného 1/ vypočítaná správne, a teda úver nie je možné posúdiť ako bezúročný a bezpoplatkový, a preto mal za to, že pohľadávka právneho predchodcu žalovaného 1/ v čase dražby existovala.

Právna zástupkyňa žalovaného 3/ na pojednávaní uviedla, že žalovaný 3/ sa zúčastnil dražby v snahe vydražiť nehnuteľnosť, zaplatil sumu žiadanú za nehnuteľnosť vo výške 37.000,-Eur, s ktorou už niekoľko rokov nemôže disponovať a ani sa dostať do vydražiteľnej nehnuteľnosti. Zodpovednou osobou za uvedenú situáciu je jednak právny predchodca žalovaného 1/, ktorý návrh na výkon dražby podal a žalovaný 2/, ktorý žalovanému 3/ zadržiava vyplatenú finančnú hotovosť za vydraženú nehnuteľnosť.

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal preukázať, že dňa 03. 12. 2007 právny predchodca žalovaného 1/ so žalobcom uzatvorili Zmluvu o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XX.XXX,XX (ďalej aj „Zmluva o úvere“ resp. „zmluva“ event. „Zmluva o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou“), na základe ktorej právny predchodca žalovaného 1/ poskytol žalobcovi úver vo výške 18.389,45 Eur (554.000,-Sk), ktorý sa žalobca zaviazal právnenému predchodcovi žalovaného 1/ vrátiť spolu s úrokmi, príslušenstvom a poplatkami. Úver bol poskytnutý za pohyblivú úrokovú sadzbu stanovenú ako súčet základnej úrokovej sadzby pre spotrebné úvery a prirážky vo výške 3,35% p.a.. Základná úroková sadzba ku dňu podpísania zmluvy bola stanovená vo výške 5,45% p.a., ročná percentuálna miera nákladov dlžníka vypočítaná na základe ekonomických parametrov spotrebného úveru (úroková sadzba, výška poplatkov) platných v dobe uzatvorenia zmluvy vo výške 3,98%. Celkové náklady dlžníka spojené s poskytnutím spotrebného úveru a vypočítané na základe ekonomických parametrov spotrebného úveru predstavovali čiastku 1.209.270,- Sk (4140,41 Eur), prvá splátka mala byť žalobcom uhradená dňa 20. 01. 2008 vo výške 4914,-Sk (163,11 Eur), druhá až 239. splátka v 20.deň v mesiaci vo výške 4914,-Sk (163,11 Eur) a 240.splátka dňa 20. 12. 2027 vo výške 4553,24 Sk (151,14 Eur).

Zmluvné strany si v čl. V zmluvy označenom ako „Poplatky“ dohodli jednorazový poplatok za spracovanie úveru vo výške 8310,-Sk (275,84 Eur), poplatok za vedenie úverového účtu, ktorý bude zúčtovaný mesačne v zmysle platného Cenníka banky z bežného účtu, poplatok za upomienky a výzvy v zmysle platného cenníka, poplatok za zmenu zmluvných podmienok na žiadosť dlžníka a následné vypracovanie dodatku, poplatok za mimoriadnu splátku úveru (predčasnú splátku úveru, predčasné splatenie úveru) v zmysle Cenníka a poplatok za nedočerpanie úveru v zmysle Cenníka právneho predchodcu žalovaného 1/.

Čl. II zmluvy „Zabezpečenie úveru“ obsahoval záväzok dlžníka zabezpečiť pohľadávku právneho predchodcu žalovaného 1/ z tejto zmluvy záložným právom na nehnuteľnosť: rodinný dom zapísaný na LV č. L.v kat. území Poltár, okres Poltár, obec Poltár, Správa katastra Poltár vo vlastníctve žalobcu v podiele 1/1-ina ako rodinný dom so súpisným číslom XXX na parc.č. XXX pozemok parc.č. XXX o výmere 120 m², pozemok parcely č. XXX o výmere 445 m² a pozemok č.parc.XXX o výmere 833 m². Dňa 03. 12. 2007 uzatvoril právny predchodca žalovaného 1/ so žalobcom Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, predmetom ktorej bolo zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa na splatenie poskytnutého úveru spolu s jeho príslušenstvom, úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami a ostatnými pohľadávkami a zmluvnými pokutami, vyplývajúcimi zo Zmluvy o úvere.

V Zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti bol v čl.II špecifikovaný záloh, ku ktorému bolo zriadené záložné právo ako: nehnuteľnosť - rodinný dom, zapísaný na LV č. 1339 v kat. území Poltár, okres Poltár, obec Poltár, Správa katastra Poltár vo vlastníctve žalobcu v podiele 1/1-ina, rodinný dom so súpisným číslom 345 na parc.č. XXX pozemok parc.č. XXX o výmere 120 m2, pozemok parcely č. XXX o výmere 445 m2 a pozemok č.parc.XXX o výmere 833 m2.

V Zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti v čl.V s názvom „Výkon záložného práva“ si zmluvné strany dojednali, že v prípade ak zabezpečovaná pohľadávka nebude riadne a včas plnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva, pričom záložný veriteľ sa môže uspokojiť predajom zálohu na dražbe, prípadne priamym predajom zálohu tretím osobám podľa výberu záložného veriteľa, alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov, napr. v exekučnom konaní, v konaní o súdny výkon rozhodnutia.

Dňa 13. 12. 2007 uzatvoril právny predchodca žalovaného 1/ so žalobcom Dodatok č. 1 k Zmluve o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XX. zo dňa 03. 12. 2007, v ktorom došlo k zmene čl. III bodu 2 tak, že po splnení podmienok upravených v čl. II. a čl. III. mal právo dlžník, teda žalobca čerpať úver jednorázovo v lehote od 11. 12. 2007 do 09. 01. 2018 a k zmene čl. IV. bod 1 tak, že prvá splátka je splatná vo výške 4914,-Sk (163,11 Eur) dňa 20. 01. 2008, druhá až 239. splátka sú splatné vo výške 4914,-Sk (163,11 Eur) v 20.deň v mesiaci a 240. splátka je splatná vo výške 4553,24 Sk (151,14 Eur) dňa 20. 12. 2027.

Dňa 04. 08. 2016 uzatvoril právny predchodca žalovaného 1/ so žalobcom Dodatok k Zmluve o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XX.zo dňa 03. 12. 2007, predmetom ktorého bola dohoda zmluvných strán o odklade splátok zosplatneného úveru a jeho príslušenstva, ktoré nastalo z dôvodu neplnenia si zmluvných povinností zo strany dlžníka, ako aj vyhlásenie dlžníka, že uznáva svoj dlh voči banke zo Zmluvy o úvere vo výške stanovenej v čl. 1 bod. 2 tohto dodatku, t.j. uznáva svoj dlh vo výške 16.992,07 Eur, ktorý pozostáva z nezaplatenej istiny úveru 12.596,78 Eur a nezaplateného príslušenstva v celkovej výške 4395,24 Eur, z toho úroky predstavujú sumu 2657,42 Eur, úroky z omeškania 714,62 Eur, trovy dražby 1023,25 Eur a poplatky a náklady banky 0,-Eur.

Z návrhu na vykonanie dražby zo dňa 27. 09. 2018 vyplynulo, že právny predchodca žalovaného 1/ ako záložný veriteľ na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. XX. SU zo dňa 03. 12. 2007 navrhol výkon dražby nehnuteľností: stavby rodinného domu súp.č. XXX na pozemku parc.č. XXX, pozemku parc. reg. C parc.č. XXX záhrady o výmere 130 m2, pozemku parc.č. X/X-ine. zastavané plochy a nádvoria o výmere 445 m2 a pozemku parc.č. XXX záhrady o výmere 833 m2, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu v spoluvlastníckom podiele v 1/1-ine. Súčasťou návrhu bolo aj vyhlásenie právneho predchodcu žalovaného 1/, že predmet dražby je možné dražiť a záložným právom zabezpečená pohľadávka voči dlžníkovi (žalobcovi) je pravá, pričom ku dňu 26. 09. 2018 pozostáva z celkovej výšky 16.297,27 Eur, z toho istinu tvorí suma 14.638,72 Eur, nezaplatené úroky z úveru 1439,58 Eur, úroky z omeškania - zmluvné 218,97 Eur a poplatky 0,-Eur. Pohľadávka je naďalej úročená úrokovou sadzbou pre riadny úroky 9,3% a úrokovou sadzbou pre úroky z omeškania 3%.

Listom zo dňa 01. 10. 2018 žalovaný 2/ oznámil žalobcovi, že právny predchodca žalovaného 1/ pristúpil k výkonu záložného práva zabezpečenej pohľadávky, ktorá vznikla na základe Zmluvy o úvere č. XXX/ XXXX/XX SU zo dňa 03. 12. 2007, pričom výkon záložného práva bude realizovaný formou dobrovoľnej dražby.

Znaleckým posudkom č. 174/2018 znalca Ing. L. T. bol vykonaný odhad všeobecnej hodnoty nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, a to rodinného domu súp.č. XXX na parc.č. XXX s príslušenstvom a pozemkov parc.č. XXX, XXX a XXX pre kat. územie Poltár, obec Poltár, okres Poltár, pričom všeobecná hodnota dražených nehnuteľností bola stanovená sumou 41.700,-Eur.

Oznámením o dobrovoľnej dražbe zo dňa 16. 01. 2019 žalovaný 2/ oznámil žalobcovi, že dňa 04. 03. 2019 sa uskutoční prvá dražba nehnuteľností tvoriacich predmet dražby s najnižším podaním 41.700,-Eur s uvedením miesta konania dražby: salónik Primátor na 1.poschodí, Hotel LUX, so sídlom Banská Bystrica, Námestie slobody 2 a času otvorenia dražby - 10.45 hod.

Z notárskej zápisnice N 157/2019, Nz 6533/2019, NCRIs 6666/2019, ktorou bolo osvedčené vykonanie dobrovoľnej dražby, súd prvej inštancie zistil, že dobrovoľná dražba sa začala dňa 04. 03. 2019 o 10.45 hod. v salóniku Primátor, na 1.poschodí, Hotel LUX Banská Bystrica, Námestie slobody 2 v Banskej Bystrici. Predmet dražby bol ohodnotený na sumu 41.700,-Eur, najnižšie podanie bolo určené sumou 41.700,-Eur s minimálnym prihodením 1.000,-Eur. Nakoľko po otvorení dražby nikto z prítomných neurobil ani najnižšie podanie v sume 41.700,-Eur, pristúpil licitátor k postupnému znižovaniu najnižšieho podania až na sumu 37.530,-Eur. Podanie vo výške 37.530,-Eur urobil účastník dobrovoľnej dražby s poradovým číslom 2, a keďže nikto z prítomných nepodal vyššie podanie, udelil príklep účastníkovi

dražby s poradovým číslom 2, nakoľko nebolo ani cez dvojitú výzvu licitátora urobené vyššie podanie. Udelením príklepu licitátora bola dobrovoľná dražba ukončená o 10.50 hod., s cenou dosiahnutou vydražením 37.530,-Eur, pričom vydražiteľom sa stal účastník dobrovoľnej dražby s poradovým číslom 2, X/).W. (žalovaný 3/).

V danom prípade sa žalobca domáha určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa osobitného zákona, a to podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, a teda sa domáha neplatnosti z dôvodu porušenia zákonných ustanovení upravených v Zákone o dobrovoľných dražbách. Žalobu súd prvej inštancie subsumoval pod § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a teda nebolo potrebné skúmať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súdna prax totiž dospela k záveru, že naliehavý právny záujem nie je potrebné vyžadovať v prípade, ak možnosť určiť existenciu, či neexistenciu právnej skutočnosti vyplýva priamo zo zákona.

Z notárske zápisnice N 157/2019, Nz 6533/2019, NCRIs 666/2019 súd prvej inštancie zistil, že dražba bola uskutočnená dňa 04. 03. 2019 a žalobu podal žalobca dňa 02. 05. 2019, t.j. dodržal trojmesačnú lehotu na podanie predmetnej žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 2 písm. a), § 3 ods. 6, § 7 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, 2, 3, 10, § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom v čase vykonania dražby, t.j. k 04. 03. 2019 (ďalej aj „Zákon o dobrovoľných dražbách“ resp. „ZoDD“), § 2 písm.a), b), § 4 ods. 1, 2 písm. a), g), § 4 ods. 4 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu 03. 12. 2007 (ďalej aj „ZoSÚ“ resp. „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, § 151a, § 151j ods. 1, § 151m ods. 9, § 151md ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „OZ“)

Súd prvej inštancie uviedol, že neplatná je tá dražba, ktorú za neplatnú určí súd. Môže tak rozhodnúť, len ak dražba nebola uskutočnená v súlade so Zákonom o dobrovoľných dražbách. Pre úspešnosť žaloby zákon vyžaduje naplnenie troch predpokladov: 1. kvalifikované porušenie ustanovení Zmluvy o dobrovoľných dražbách, 2. vznik ujmy na právach žalobcu, 3. príčinná súvislosť medzi porušením a následkom.

Súd určí dražbu za neplatnú jedine v prípade, ak preukázané porušenia ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách bolo takej povahy, že to malo vplyv na priebeh a na výsledok dražby, ktorá skončila vydražením predmetu dražby. Zákon o dobrovoľných dražbách sám výslovne neurčuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie zakladá právo podať žalobu o neplatnosť dražby, preto je v zásade potrebné vychádzať z predpokladu, že porušenie ktoréhokoľvek ustanovenia môže byť dôvodom pre podanie takejto žaloby.

Zákon rozlišuje dve situácie, ktorým je možné žalobu o určenie neplatnosti dražby odôvodniť. V prvom prípade ide o spochybnenie platnosti záložnej zmluvy a v druhom prípade preukázanie porušenia ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách. Právo domáhať sa určenie neplatnosti dražby, musí dotknutá osoba uplatniť do troch mesiacov od udelenia príklepu. Pre úspešnosť žaloby musí žalobca preukázať, že porušením niektorého z ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách bol žalobca reálne dotknutý na svojich právach. Zároveň musí existovať a byť preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Následne je úlohou súdu posúdiť, či tvrdené porušenie zákona spôsobuje neplatnosť samotnej dražby. Povinnosťou žalobcu v spore o neplatnosť dobrovoľnej dražby je náležite vymedziť porušenie konkrétneho ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré podľa jeho názoru spôsobilo neplatnosť dražby a spôsobilo mu ujmu na jeho právach. Konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby je sporovým konaním, tzn. povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje v plnom rozsahu žalobcu.

V prejednávanej veci žalobca tvrdil, že boli porušené viaceré ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách, spochybnil aj platnosť Zmluvy o vykonaní dražby, ako aj samotnú podstatu a oprávnenosť výkonu záložného práva, nakoľko mal za to, že žalobca si svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere splnil, t.j. zaplatil pohľadávku, ktorú mal voči nemu právny predchodca žalovaného 1/ dňom 05. 01. 2017, preto došlo k zániku záložného práva podľa § 151md ods. 1 písm. a) OZ, nakoľko týmto dňom došlo k zániku zabezpečenej pohľadávky. Žalobca vychádzal z toho, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, a teda žalobcovi vznikla povinnosť len na vrátenie poskytnutej sumy bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov. Právnomu predchodcovi žalovaného 1/ žalobca vytýkal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala ustanovenia, ktoré v zmysle § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch mala obsahovať a v dôsledku absencie týchto základných náležitostí je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Vzhľadom na žalobcom tvrdené skutočnosti, súd prvej inštancie podrobil Zmluvu o úvere súdnej kontrole.

Zmluvu o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou, ktorú žalobca a právny predchodca žalovaného 1/ medzi sebou uzatvorili dňa 03. 12. 2007, súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, pre ktorú je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Preto aj napriek tomu, že v danej právnej veci bola uzatvorená Zmluva o úvere, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, jedná sa zároveň aj o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a tiež Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súd prvej inštancie podotkol, že za bezúročný a bezpoplatkový sa považuje taký spotrebiteľský úver, ktorý neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov, pričom žalobca počas celého konania namietal nesprávnu výšku RPMN s odkazom na internetovú kalkulačku, podľa ktorej RPMN vypočítaná v Zmluve o úvere vo výške 3,98 % je uvedená nesprávne a podľa výpočtu žalobcu by mala predstavovať 9,38%. Výpočet RPMN prostredníctvom internetovej kalkulačky nie je presným a v súdnom konaní použiteľným údajom, slúži len laickej verejnosti pre orientačný výpočet RPMN, preto takýto prepočet súd prvej inštancie nemohol považovať za preukazujúci pri posúdení správnosti RPMN.

Keďže odvolací súd vo svojom rozhodnutí uložil prvoinštančnému súdu preskúmať hodnotu RPMN, ktorá je podstatnou pre rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd prvej inštancie vyzval právneho predchodcu žalovaného 1/ (banku, ktorá úver žalobcovi poskytla), aby preukázal, že výška RPMN uvedená v Zmluve o úvere zo dňa 03. 12. 2007 vo výške 3,98% je vypočítaná správne a uviedol, ktoré konkrétne vstupné údaje zadal pri výpočte RPMN a v akej výške a tiež akým postupom vypočítal RPMN vedúcu k výsledku, že RPMN v čase podpisu zmluvy predstavovala hodnotu 3,98% a nezmenila sa ani počas uzatvorenia Dodatku k Zmluve o úvere dňa 04. 08. 2016.

Súd prvej inštancie konštatoval, že údaj RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom (napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úveru a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok). Platí základné pravidlo, že čím je RPMN nižšia, tým je úver pre spotrebiteľa výhodnejší.

Správnosť výpočtu RPMN je pre bežného spotrebiteľa prakticky nemožné si overiť, nakoľko ide o zložitý prepočet, pre ktorý je potrebné mať k dispozícii pre dosadenie do vzorca všetky vstupné údaje, ktoré poskytovateľ úveru zadáva pri jeho určení. V prípade spornej hodnoty RPMN, nemá k dispozícii ani súd inú možnosť, ako obrátiť sa na samotnú banku o poskytnutie všetkých vstupných údajov, ktoré boli do vzorca dosadzované a následne požiadať, ak je výška RPMN stále sporná, Národnú banku Slovenska ako jedinú inštitúciu, ktorá dokáže tento prepočet skontrolovať a posúdiť, či je RPMN v Zmluve o úvere uvedená správne.

V posudzovanej veci sám poskytovateľ úveru - OTP Banka Slovensko, a.s. (právny predchodca žalovaného 1/) na základe výzvy súdu prvej inštancie opätovne prepočítal RPMN a vo svojom vyjadrení zo dňa 19. 11. 2020 súdu prvej inštancie potvrdil, že výška RPMN uvedená v Zmluve o úvere zo dňa 03. 12. 2007 vo výške 3,98% bola vypočítaná nesprávne, pričom správna výška RPMN mala byť 9,40%. Aj vzhľadom na toto konštatovanie samotného poskytovateľa úveru, tvrdenie žalovaného 2/ na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2021 o správnom výpočte RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretom medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného 1/ dňa 03. 12. 2007, ktoré však nijako nepreukázal, súd prvej inštancie považoval už len za účelovú obranu žalovaného 2/, ktorú vyvrátil samotný právny predchodca žalovaného 1/ ako poskytovateľ úveru nielen svojim písomným vyjadrením zo dňa 19. 11. 2020, ale aj na pojednávaní dňa 16. 06. 2021, keď zotrval na písomnom vyjadrení, ktorým potvrdil nesprávnu výšku RPMN v Zmluve o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 03. 12. 2007 a zároveň uviedol, že ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby už neexistoval nijaký dlh žalobcu voči nemu.

Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN bola v Zmluve o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 03. 12. 2007 uvedená v nesprávnej výške, a to o viac ako 100%. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný o tom, že v prípade nepravdivého údajov o RPMN je potrebné v tejto časti zmluvu vyhodnotiť tak, akoby údaj o RPMN chýbal, bolo nutné úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere uzavrenej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného 1/ zo dňa 03. 12. 2007 považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ účinného ku dňu uzavretia úverového vzťahu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je kľúčové pre ďalšie vyhodnotenie platnosti, resp. neplatnosti dobrovoľnej dražby a ovplyvňuje výšku záväzku žalobcu voči právnemu predchodcovi žalovaného 1/ ako veriteľovi a zároveň navrhovateľovi

dobrovoľnej dražby. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru sa vzťahuje aj na Dodatok k Zmluve o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou zo dňa 04. 08. 2016 (ďalej aj „Dodatok“), nakoľko aj v prípade uzavretia dodatku k úverovej zmluve musí dodatok spĺňať všetky obligatórne náležitosti tak, ako samotná úverová zmluva. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v Dodatku nie je uvádzaný nijaký údaj o výške RPMN, a teda tento údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov absentuje, hoci je podstatnou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona účinného v čase podpísania Dodatku, t.j. zákona č. 129/2010 Z.z., preto je nutné rovnako považovať úver aj v zmysle dojednaní v Dodatku za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Z uvedeného vyplýva, že ani na základe Dodatku nevznikol právny predchodcovi žalovaného 1/ ako veriteľovi zákonný nárok na úroky a poplatky z tejto zmluvy voči dlžníkovi, t.j. žalobcovi.

Na základe Zmluvy o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečenom nehnuteľnosťou č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 03. 12. 2007 vrátane jeho Dodatku zo dňa 04. 08. 2016 bol žalobca povinný uhradiť právny predchodcovi žalovaného 1/ len požičanú sumu úveru, poníženú o uhradené splátky a právny predchodca žalovaného 1/ nemal nárok na akékoľvek zmluvné úroky či poplatky.

Z vyčíslenia úhrad žalobcu, ktoré právny predchodca žalovaného 1/ špecifikoval vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19. 11. 2020, vyplýva, že žalobca uhradil právny predchodcovi žalovaného 1/ zo Zmluvy o úvere vrátane jeho Dodatku ku dňu uskutočnenia dobrovoľnej dražby, t.j. k 04. 03. 2019 celkovo sumu 22.947,53 Eur a ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby a uzavretia zmluvy o vykonaní dražby medzi právnym predchodcom žalovaného 1/ a žalovaným 2/, t.j. k 27. 09. 2018 celkovo sumu 20.917,53 Eur. Z uvedeného vyčíslenia zároveň vyplynulo, že ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby už neexistoval dlh žalobcu voči právny predchodcovi žalovaného 1/, pretože ho žalobca uhradil v celkovej výške 18.389,43 Eur dňa 05. 01. 2017, čo potvrdil aj samotný právny predchodca žalovaného 1/ na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2021. Táto skutočnosť bola dôležitá pre posúdenie existencie samotného záložného práva, nakoľko dňom, kedy došlo k zániku zabezpečenej pohľadávky, t.j. k 05. 01. 2017, došlo zároveň aj k zániku záložného práva podľa § 151md ods. 1 písm.a) OZ, a preto neexistoval zákonný dôvod pre vykonanie dobrovoľnej dražby. Týmto dňom stratil právny predchodca žalovaného 1/ postavenie záložného veriteľa, a teda v čase podania návrhu na vykonanie dražby dňa 27. 09. 2018 nemohol byť oprávnenou osobou, ktorá môže byť navrhovateľom dražby podľa § 7 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách. Táto okolnosť zároveň vylučuje možnosť, aby právny predchodca žalovaného 1/ platne uzavrel so žalovaným 2/ ako dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby podľa § 16 ZoDD. Už táto skutočnosť postačuje na to, aby súd prvej inštancie rozhodol o tom, že dražba, ktorá bola vykonaná na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu je neplatná, a teda v plnej miere vyhovel žalobe bez toho, aby sa ďalej zaoberal, či samotný priebeh dražby bol v súlade so Zákomom o dobrovoľných dražbách.

Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že po vykonaní dokazovaní možno jednoznačne konštatovať, že došlo aj k porušeniu niekoľkých ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách, pretože právny predchodca žalovaného 1/ vo svojom vyhlásení o pravosti, výšky a splatnosti pohľadávky, pre ktorú navrhol výkon záložného práva, si uplatnil pohľadávku, ktorá v tom čase už vôbec neexistovala, a teda z jeho strany došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 2 ZoDD. Zároveň vykonaním dražby došlo k porušeniu aj ustanovenia § 3 ods. 6 ZoDD, nakoľko bola vydražená nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu aj napriek tomu, že hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšovala 2000,-Eur a dokonca k tomuto dňu ani vôbec neexistovala.

Podľa názoru súdu prvej inštancie realizáciou dražby na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu došlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva žalobcu i Ústavou SR garantovaného práva nedotknuteľnosti obydla, nakoľko záväzok žalobcu vyplývajúci mu zo Zmluvy o úvere voči právny predchodcovi žalovaného 1/ zanikol jeho splnením ešte pred podaním návrhu právneho predchodcu žalovaného 1/ na výkon dobrovoľnej dražby, čím právny predchodca žalovaného 1/ stratil postavenie záložného veriteľa, a teda nebol oprávnenou osobou, ktorá môže byť navrhovateľom dražby podľa § 7 ods. 1 ZoDD a zároveň vydražením nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 2 ZoDD, keď právny predchodca žalovaného 1/ vo svojom vyhlásení o pravosti výšky a splatnosti pohľadávky, pre ktorú navrhol výkon záložného práva, si uplatnil pohľadávku, ktorá v čase tohto vyhlásenia už neexistovala a už vôbec nepresahovala sumu 2000,-Eur, ktorá je hranicou prípustnosti dražby nehnuteľnosti podľa ustanovenia § 3 ods. 6 zákona č. ZoDD.

Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobnému návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a určil, že dobrovoľná dražba konaná dňa 04. 03. 2019 v Hoteli LUX Banská Bystrica na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu je neplatná.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% od žalovaných 1/,2/,3/, ktorí v konaní úspešní neboli, preto sú povinní spoločne a nerozdielne vyčíslenú náhradu trov konania žalobcovi uhradiť.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie právny predchodca žalovaného 1/ podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a prejednanie.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP.

Podľa jeho názoru na uzatvorenú Zmluvu o úvere nie je možné aplikovať zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmysle čl. 1 bodu 2 písm. a) sa zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

Žalobca nepreukázal výpočtový vzorec, ktorým dospel k odlišnej výške RPMN ako on. Ak bola RPMN uvedená z jeho strany nesprávne, išlo iba o chybu v písaní, resp. o inú zrejmu nesprávnosť, ktorá nemôže sama o sebe spôsobiť neplatnosť zmluvy a ani bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy.

Uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 37 ods. 3 OZ vychádza zo zásady, že formálne nedostatky pri prejave vôle, ktoré sa týkajú gramatických chýb v texte zmluvy alebo chýb vo počtoch, nemajú vplyv na platnosť právneho úkonu. Vychádza sa tu aj z parémii rímskeho práva „error in syllaba non nocet, error calculi non nocet, falsa demonstratio non nocet.“ Pravda, aj v takom prípade musí byť splnená podmienka, že prejav vôle zmluvných strán je nespochybniteľný (viď rozhodnutie NS ČR z 31.07.2000, sp. zn. 22Cdo 726/1999).

Pod chybami v písaní má zákon na mysli predovšetkým pravopisné chyby v písomnom právnom úkone. Za chyby možno považovať aj nedopatrením preškrtnuté miesta na tlačivách, na ktorých je ten ktorý právny úkon urobený. Možno predpokladať, že zjavná chyba v písaní, či počítaní nerobí právny úkon neurčitým ani nezrozumiteľným, ak je inak jeho význam nepochybný.

Mal za to, že Zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ ide o nesprávne uvedené číslo RPMN v Zmluve o úvere, túto považuje iba za chybu v písaní, ktorá nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný 2/ podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 CSP.

Podľa jeho právneho názoru je iba v súlade so spravodlivosťou a dobrými mravmi, aby v prípade, keď veriteľ určil RPMN v Zmluve o úvere v súlade s a postupom podľa v danom čase účinnnej Prílohy - VÝPOCET ROČNEJ PERCENTUÁLNEJ MIERY NÁKLADOV PRI SPOTREBITEĽSKÝCH ÚVEROCH k zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, bola Zmluva o úvere posudzovaná ako súladná s § 4 ZoSÚ, čo je v súlade so zásadou, že subjekty právnej povinnosti by nemali byť sankcionované za postup v súlade so zákonom iba z dôvodu, že zákonodarca neskôr zistil, že norma ktorú zákon ustanovil nebola správna alebo účelná. Napokon v predmetnom prípade ani nemohlo dôjsť k poškodeniu spotrebiteľa uvedením klamlivej RPMN a obmedzeniu možnosti spotrebiteľa kvalifikovane si vybrať medzi viacerými ponukami úverov, keď postupom v súlade s vtedy účinnou Prílohou k zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch mali postupovať všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery v danom čase. Možnosť vzájomného porovnania nákladov jednotlivých úverov tak bola zachovaná. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 39/2012, rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15C 178/2014 zo dňa 02. 04. 2015.

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie mal posúdiť existenciu dôvodu podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ bez ohľadu na tvrdenia právneho predchodcu žalovaného 1/ v súlade s § 191 ods.1 CSP.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku o trovách konania (II. výrok), žalovaný 3/ podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (II. výrok) a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, alebo ho zmenil tak, že náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému 3/ neprizná

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) CSP.

Mal za to, že súd prvej inštancie neprihliadol na jeho postavenie v súdnom konaní. Voči žalovanému 2/, ktorý zodpovedal za zákonnosť priebehu dražby, on vystupoval v pozícii vydražiteľa ako spotrebiteľ. Voči právnomu predchodcovi žalovaného 1/ nie je v žiadnom právnom vzťahu. On nemal zákonnú, ani reálnu možnosť ovplyvniť podklady pripravené k vyhláseniu dražby, ani jej priebeh. Zodpovednosť za neplatnosť dražby nesú spoločne právny predchodca žalovaného 1/ a žalovaný 2/. On sa zúčastnil

dražby ako záujemca, bol úspešný, zložil kúpnu cenu, s ktorou do dnešného dňa nedisponuje, napriek tomu, že je vedený ako vlastník vydraženej nehnuteľnosti, túto od toku 2019 neužíva. Po celú dobu konania býva v nájme. Zatiaľ je on jediným poškodeným v celom konaní. Nemá vo svojej dispozícii ani vydraženú nehnuteľnosť, ani vlastné peniaze.

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie mal postupovať podľa § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť okolností spočívajú v tom, že on nenesie žiadnu zodpovednosť za nezákonný priebeh dražobného konania, zároveň však mu bola dražobníkom ako aj veriteľom, ktorý nemal právo iniciovať dražbu, spôsobená škoda. Je síce neopomenuteľnou stranou sporu zo zákona, avšak spor nezavinil.

Úhrada prípadných trov konania žalobcovi by znamenala pre neho ďalšie nemalé náklady, ktoré mu vznikli nezákonným konaním tretích osôb, ktoré však nemohol ovplyvniť. Následne by bol nútený vymáhať úhradu trov konania od ostatných žalovaných, čo preňho znamená ďalšie náklady.

Mal za to, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania voči nemu nie je neprímerane tvrdé voči žalobcovi, ktorý si trovy konania uplatní voči ostatným stranám sporu, ktoré spor zavinili a nesú zodpovednosť za priebeh dražobného konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniam právneho predchodcu žalovaného 1/, žalovaných 2/, 3/ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré sú povinní mu zaplatiť žalovaní 1/,2/, 3/ spoločne a nerozdielne.

Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný, vecne správny a spravodlivý, pretože súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy a tým dospel k správne právnemu záveru o neplatnosti dobrovoľnej dražby.

Odvolacie námietky právneho predchodcu žalovaného 1/ považoval za účelové, nesprávne, nemajúce základ vo vykonanom dokazovaní a ktoré si navyše navzájom protirečia.

Právny predchodca žalovaného 1/ svoje tvrdenie a právny názor, že na Zmluvu o úvere nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, nijako nezodôvodnil, ale práve naopak, počas celého konania poukazoval na to, že konal v súlade s ustanoveniami § 52 nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú jeho vzťah (ako dodávateľa) so žalobcom (spotrebiteľom).

Súd prvej inštancie správne poukázal (a aj odvolací súd), že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko ju uzatvorili žalobca v pozícii spotrebiteľa a právny predchodca žalovaného 1/ v pozícii dodávateľa (banka poskytujúca úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti), a preto sa ich zmluvný vzťah riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka upravujúcich spotrebiteľské zmluvy. Zároveň sa na Zmluvu o úvere vzťahujú aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 03. 12. 2007, nakoľko Zmluva o úvere spĺňa všetky znaky zmluvy, ktoré sa majú spravovať týmto zákonom.

Nestotožnil sa tvrdením právneho predchodcu žalovaného 1/, že na Zmluvu o úvere nie je možné aplikovať ZoSÚ a to s poukazom na čl. I, § 2 písm. a/ ZoSÚ. Toto tvrdenie právneho predchodcu žalovaného 1/ odporuje Zmluve o úvere, z ktorej jednoznačne vyplýva, že zo strany právneho predchodcu žalovaného 1/ nedošlo k poskytnutiu úveru žalobcovi na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, ale tento úver bol poskytnutý právnym predchodcom žalovanému 1/ jemu bez účelu.

Ďalej ako vyplynulo z priebehu konania a vykonaného dokazovania, právny predchodca žalovaného 1/ sám vo svojom vyjadrení zo dňa 19. 11. 2020 uviedol, že výška RPMN uvedená v Zmluve o úvere vo výške 3,98%, bola uvedená nesprávne, pričom správna výška RPMN mala byť uvedená v zmluve vo výške 9,40%. Týmto svojím tvrdením právny predchodca žalovaného 1/ potvrdil správnosť jeho tvrdení. Z uvedených dôvodov námietky právneho predchodcu žalovaného 1/ nedávajú zmysel, keď na jednej strane namieta, že on nepreukázal výpočtový vzorec o nesprávnosti RPMN a na druhej strane sám právny predchodca žalovaného 1/ sám uvádza, že tento údaj je nesprávny.

Čo sa týka tvrdenia právneho predchodcu žalovaného 1/, že pri uvedení nesprávnej RPMN došlo k chybe v písaní, resp. inej zrejmej nesprávnosti, čo nemôže mať za následok neplatnosť zmluvy, uviedol, že ani on a ani súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí netvrdil, že táto zmluva je neplatná.

Uvedenie nesprávnej výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo strany právneho predchodcu žalovaného 1/ má rovnaké právne účinky, ako keby výška RPMN nebola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená vôbec, čo má za následok, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúčelný a bez poplatkov.

Ohľadne odvolacích námietok žalovaného 2/ poukázal na to, že v priebehu konania právny predchodca žalovaného 1/ sám vo vyjadrení zo dňa 19. 11. 2020 uviedol súdu prvej inštancie, že výška RPMN uvedená v Zmluve o úvere vo výške 3,98%, bola uvedená nesprávne, pričom správna výška RPMN

mala byť uvedená v zmluve vo výške 9,40%, čím právny predchodca žalovaného 1/ potvrdil správnosť jeho tvrdení o tom, že v Zmluve o úvere uviedol právny predchodca žalovaného 1/ nesprávnu RPMN v neprospech neho (spotrebiteľa).

Súd prvej inštancie v rozsudku správne uviedol, že žalovaný 2/ svoje tvrdenia na pojednávaní dňa 16. 06. 2021 o správnom výpočte RPMN v Zmluve o úvere nijako nepreukázal, pričom tieto tvrdenia považuje len za účelovú obranu žalovaného 2/, a to aj s poukazom na to, že tieto tvrdenia žalovaného 2/ vyvrátil sám právny predchodca žalovaného 1/, keď sám potvrdil, že výška RPMN uvedená v Zmluve o úvere vo výške 3,98%, bola uvedená nesprávne, pričom správna výška RPMN mala byť uvedená v zmluve vo výške 9,40%.

Právny predchodca žalovaného 1/ na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2021 potvrdil, že ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby už neexistoval nijaký jeho dlh voči právnenému predchodcovi žalovaného 1/. Týmto svojimi tvrdeniami právny predchodca žalovaného 1/ nielen nepoprel jeho skutkové tvrdenia, ale práve naopak právny predchodca žalovaného 1/ potvrdil správnosť jeho skutkových o nesprávne uvedenej výške RPMN v Zmluve o úvere a neexistencii dlhu voči právnenému predchodcovi žalovaného 1/ (nakoľko si on splnil všetky záväzky už dňa 05. 01. 2017), čím sa tieto tvrdenia stali nespornými podľa § 151 ods.1 CSP, pričom podľa § 186 ods.2 CSP súd pri dokazovaní vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, čo v uvedenom prípade nebolo.

K odvolacím námietkam žalovaného 3/ proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania uviedol, že podal žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby, pričom označil strany sporu tak, ako mu to určuje zákon a jedna zo strán sporu v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby je podľa zákona aj vydražiteľ - v tomto konaní žalovaný 3/.

Ako vyplýva z ustanovenia § 262 ods.1 CSP súd rozhodne o nároku na náhradu trov konania aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní o trovách konania v súlade so zákonom. Navyše v prípade, ak by malo dôjsť k úhrade trov konania zo strany žalovaného 3/ a týmto by bola žalovanému 3/ spôsobená škoda, má právo sa domáhať tejto škody podľa § 33 ZoDD.

Na záver konštatoval, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že dňom 05. 01. 2017 došlo k zániku zabezpečenej pohľadávky, a tým aj zániku záložného práva podľa § 151md ods.1 písm. a/ Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca si splnil voči právnenému predchodcovi žalovaného 1/ svoje záväzky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zabezpečené záložným právom) a týmto dňom (05. 01. 2017) právny predchodca žalovaného 1/ stratil postavenie záložného veriteľa a ku dňu návrhu na vykonanie dražby zo dňa 27. 09. 2018 nemal právny predchodca žalovaného 1/ voči nemu žiadnu pohľadávku, preto právny predchodca žalovaného 1/ nebol oprávnenou osobou, ktorá môže byť navrhovateľom dražby podľa § 7 ods.1 ZoDD, a teda nemohol ani uzavrieť zmluvu o vykonaní dražby so žalovaným 2/ (ako dražobníkom) podľa § 16 ZoDD, preto je táto zmluva neplatná. Taktiež bolo v konaní preukázané, že došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods.2 ZoDD, nakoľko právny predchodca žalovaného 1/ si vo svojom vyhlásení o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva, uplatnil pohľadávku, ktorá neexistuje, čím neprípustným spôsobom došlo k porušeniu jeho práv ako spotrebiteľa, od ktorého právny predchodca žalovaného 1/ ako veriteľ prostredníctvom dobrovoľnej dražby vymáhal nároky bez právneho základu a v rozpore so zákonom a došlo aj k porušeniu ustanovenia § 3 ods.6 ZoDD, nakoľko došlo k dražbe nehnuteľnosti aj napriek tomu, že hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva nielenže neprevyšovala 2.000,- Eur, ale pohľadávka právneho predchodcu žalovaného 1/ voči nemu ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva vôbec neexistovala. Týmto nezákonným konaním došlo pri vykonaní dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti v jeho vlastníctve k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva a nedotknuteľnosti jeho obydlia, ktoré sú garantované Ústavou SR.

6. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k odvolaniam právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaného 3/ uviedol, že on ako vydražiteľ voči žalovanému 2/, ktorý zodpovedal za zákonnosť priebehu dražby, vystupoval ako spotrebiteľ. Voči právnenému predchodcovi žalovaného 1/ nie je v žiadnom právnom vzťahu. Nemá a nikdy nemal zákonnú, ani reálnu možnosť ovplyvniť podklady pripravené k vyhláseniu dražby, ani jej priebeh. Zodpovednosť za neplatnosť dražby nesú spoločne právny predchodca žalovaného 1/ a žalovaný 2/.

On sa zúčastnil dražby ako záujemca, bol úspešný, pričom zaplatil kúpnu cenu, ktorou do dnešného dňa nedisponuje. Počas tohto obdobia mu finančné prostriedky, ktoré zložil ako kúpnu cenu, mohli ako investícia do podielových fondov zarobiť približne 8.000,- Eur. Zároveň počas celého obdobia nemohol

kúpenú nehnuteľnosť užívať. Bol nútený platiť po celú dobu nájom. Nakoľko dlžník nebol ochotný nehnuteľnosť opustiť, ďalej ju užíval, hoci na liste vlastníctva bol vedený ako vlastník on, podal žalobu o vypratanie a zároveň o zaplatenie bezdôvodného obohatenia.

V konečnom dôsledku on je jediným poškodeným v celom konaní. Nemá vo svojej dispozícii ani vydraženú nehnuteľnosť, ani vlastné peniaze.

Na poslednom pojednávaní právny predchodca žalovaného 1/ priznal, že pohľadávka v čase navrhovanej dražby neexistovala. Postup právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ považuje za účelové predlžovanie sporu, ktorý poškodzuje jeho ako vydražiteľa.

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie mu uložil povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli nezákonným konaním tretích osôb, ktoré on nemohol ovplyvniť.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 3/ uviedol, že zotráva na svojich doterajších tvrdeniach, ktoré uvádzal počas konania, ako aj vo svojom podanom vyjadrení zo dňa 25. 08. 2021.

Stotožnil sa s názorom žalovaného 3/ o zodpovednosti právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ za vykonanie dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, ktorá bola nezákonná a vykonala sa v rozpore so Zákonom o dobrovoľných dražbách.

Na túto skutočnosť bol žalovaný 3/ upozornený ním, pričom treba poukázať na to, že žalovaný 3/ nie je jediným poškodeným v konaní, ako sa domnieva. Nezákonným konaním došlo pri vykonaní dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti v jeho vlastníctve k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva a nedotknuteľnosti jeho obydla, ktoré sú garantované Ústavou SR.

Aj z uvedených dôvodov preto nesúhlasil a ani nesúhlasí s vypratáním nehnuteľnosti, o čom bol tiež žalovaný 3/ z jeho strany informovaný a to už pred podaním žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby.

Ďalej sa stotožnil s tvrdením žalovaného 3/, že zo strany právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ dochádza k účelovému predlžovaniu sporu a to aj s poukazom na to, že sám právny predchodca žalovaného 1/ na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2021 potvrdil jeho tvrdenie, t.j. ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby už neexistoval nijaký jeho dlh voči právnenému predchodcovi žalovaného 1/. Uvedené malo za následok zánik zabezpečenej pohľadávky a tým aj zánik záložného práva podľa § 151md ods.1 písm. a/ OZ, pričom pri vykonaní dobrovoľnej dražby došlo k následným porušeniam Zákona o dobrovoľných dražbách.

Ohľadne námietky žalovaného 3/ týkajúcej sa výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (II. výrok) uviedol, že trvá na svojom vyjadrení zo dňa 25. 08. 2021.

8. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

11. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaných 2/, 3/ v odvolaní.

12. V súvislosti s odvolacími argumentmi právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalovaných 2/, 3/ odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že právny predchodca žalovaného 1/ a žalovaní 2/, 3/ v odvolacom konaní neuviedli žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti dražby konanej dňa 04. 03. 2019 v Hoteli LUX Banská Bystrica, osvedčenej Y. Z. P., notárskym kandidátom povereným JUDr. W. P. L., notárskou zápisnicou N 157/2019, Nz 6533/2019, NCRLS 666/2019 zo dňa 04. 03. 2019, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu.

14. Dražbou je verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby, konané na základe návrhu navrhovateľa, pri ktorom sa licitátor obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste s výzvou na podávanie ponúk a pri ktorom na osobu, ktorá urobí najvyššiu ponuku, prejde príklepom licitátora vlastnícke alebo iné právo k predmetu dražby, alebo verejné konanie, ktoré bolo licitátorom ukončené z dôvodu, že nebolo urobené ani najnižšie podanie.

15. Podľa ustanovenia § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty. V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takýto rozsudok týka (§ 23).

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 22. mája 2008 sp. zn. 3 Cdo 272/2007 (viď tiež Zo súdnej praxe č. 47/2008) vyvodil, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť len súd v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti. K zhodnému právnenému záveru dospel neskôr Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch z 30. júna 2009 sp. zn. 2 Cdo 66/2008 (viď R 23/2010) a z 23. júna 2010 sp. zn. 5 Cdo 51/2009.

17. Preskúmaním veci odvolací súd konštatuje, že Zmluvu o úvere vrátane jeho Dodatku uzatváral právny predchodca žalovaného 1/ v pozícii veriteľa, ktorý bol právnickou osobou, ktorá poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalobca (fyzická osoba) uzatváral v pozícii spotrebiteľa, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

18. Zmluva o úvere je v právnom poriadku Slovenskej republiky predmetom právnej úpravy v Obchodnom zákonníku ako absolútny obchodnoprávny vzťah v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka ako aj v ZoSÚ. Právnu úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá nad rámec právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku vyžaduje ďalšie náležitosti zmluvy o úvere, je potrebné aplikovať v prípade, že úver je poskytovaný dlžníkovi, ktorý je v pozícii spotrebiteľa. Vzťah medzi Obchodným zákonníkom a Zákom o spotrebiteľských úveroch je potrebné vyhodnotiť ako vzťah všeobecného právneho predpisu (lex generalis) a osobitného právneho predpisu (lex specialis).

19. Podstatou zmluvy o úvere v zmysle súčasnej právnej úpravy je, že veriteľ sa zaväzuje na požiadanie dlžníka poskytnúť v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, pričom je obligatórne predpísaná písomná forma tejto zmluvy (aj v zmysle Obchodného zákonníka a aj v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch).

20. Odvolací súd (stotožňujúc sa s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) ZoSÚ, ktorou sa právny predchodca žalovaného 1/ (veriteľ) zaviazal poskytnúť žalobcovi (spotrebiteľovi) spotrebiteľský úver a žalobca spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že v posudzovanej veci sa nejedná o zmluvu o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, na ktorú sa nevzťahuje ZoSÚ (§ 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ).

22. Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluvu o úvere uzavretú medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného 1/ treba klasifikovať ako zmluvu spotrebiteľskom úvere a následne skúmal, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti, považuje odvolací súd za vecne správne.

23. Odvolací súd konštatuje, že východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

24. Ustanovenia § 4 ods. 1, 2 ZoSÚ explicitne vymedzujú obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj jeho písomnú formu.

25. Odvolací súd konštatuje, že uvedenie nesprávneho údaja o RPMN v zmluve malo značný vplyv na rozhodnutie žalobcu ako spotrebiteľa uzatvoriť zmluvu s právnym predchodcom žalovaného 1/. Ukazovateľ RPMN je dôležitý údaj, ktorý slúži na porovnanie úverov od rôznych veriteľov a odzrkadľuje celkovú cenovú výhodnosť konkrétneho úveru poskytovaného veriteľom.

26. Z nesporných skutkových tvrdení žalobcu a právneho predchodcu žalovaného 1/ vyplýva, že došlo k uvedeniu nesprávnej výšky RPMN, keďže došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

27. Odvolací súd stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, a to vzhľadom na nesprávne uvedenú výšku RPMN 3,98%, pričom správna výška RPMN mala byť uvedená v zmluve vo výške 9,40%.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že neuvedenie správnej výšky RPMN nemá za následok neplatnosť Zmluvy o úvere, pričom ani súd prvej inštancie Zmluvu o úvere nepovažoval za neplatnú, preto odvolací argument právneho predchodcu žalovaného 1/ o uvedení nesprávneho údaja o RPMN z dôvodu chyby v písaní je právne irelevantný.

29. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 15. 03. 2012 vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti SOS financ, spol. s.r.o. podľa ktorého: „Obchodnú prax, o akú ide vo veci samej, ktorá spočíva v uvedení nižšej než skutočnej ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere, treba kvalifikovať ako „klamlivú“ v zmysle článku 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), pokiaľ zapríčiňuje alebo je spôsobilá zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či to tak je vo veci samej. Konštatovanie nekalosti takej obchodnej praxe predstavuje jeden z prvkov, na ktorých príslušný súd môže podľa článku 4 ods. 1 smernice 93/13 založiť svoje posúdenie nekalosti zmluvných podmienok týkajúcich sa nákladov na úver poskytnutý spotrebiteľovi. Také konštatovanie však nemá priamy vplyv na posúdenie platnosti uzavretej zmluvy o úvere podľa článku 6 ods. 1 smernice 93/13.“

30. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného 2/ odvolací súd uvádza, že ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. d) ZoSÚ), pričom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere (dňa 03. 12. 2007) platila nová základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého úveru na jednej strane a splátok a nákladov na druhej strane, t.j.

$$K=m \quad AK \quad K'=m' \quad A'K'$$
$$\text{suma } \frac{\quad}{K=1 (1+i) \text{ na } tK} = \text{suma } \frac{\quad}{K'=1 (1+i) \text{ na } tK'}$$

a nie výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch

$$E$$
$$r = T\text{-tá odmocnina } \frac{E}{P} - 1,$$

ktorý platil do 30. 06. 2006.

31. Súd prvej inštancie správne zistil, že ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby už neexistoval dlh žalobcu voči právneho predchodcu žalovaného 1/, nakoľko žalobca dlh uhradil v celkovej výške 18.389,43 Eur dňa 05. 01. 2017, a teda došlo ku dňu 05. 01. 2017 k zániku zabezpečenej pohľadávky a aj k zániku záložného práva, a preto neexistoval zákonný dôvod pre vykonanie dobrovoľnej dražby, pričom právny predchodca žalovaného 1/ stratil dňa 05. 01. 2017 postavenie záložného veriteľa, a teda v čase podania návrhu na vykonanie dražby nemohol byť oprávnenou osobou, ktorá mohla byť navrhovateľom dražby, preto právny predchodca žalovaného 1/ nemohol platne uzavrieť so žalovaným 2/ ako dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby.

32. Keďže v posudzovanej veci došlo k porušeniu Zákona o dobrovoľných dražbách, konkrétne ustanovení § 3 ods. 6, § 7 ods. 2, § 16, súd prvej inštancie správne rozhodol, keď vyhovel žalobe žalobcu a určil dobrovoľnú dražbu za neplatnú v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 ZoDD.

33. V súvislosti s odvolacími argumentami žalovaného 3/ týkajúcich sa absencie aplikácie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje výnimku, kedy sa úspešnej strane sporu náhrada trov konania na základe existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa neprizná. Aplikácia uvedeného ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu.

35. „...ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 O.s.p.) predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihladiť. Túto normu preto nie je možné

interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 102/2017 z 31. júla 2017)

36. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že v prejednávanom spore nezistil existenciu takých okolností, ktoré by mohol považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP na to, aby úspešnej strane sporu (žalobcovi) nepriznal náhradu trov konania voči žalovanému 3/.

37. Odvolací súd podotýka, že žalovaný 3/ ako účastník dražby a vydražiteľ nehnuteľností musel si byť vedomý, že v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 ZoDD môže osoba, ktorá spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo poruší ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách a tým dotknúť na svojich právach, podať žalobu o určenie neplatnosti dražby, pričom ex lege stranou sporu bude i samotný vydražiteľ (§ 21 ods. 4 ZoDD).

38. Podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že žalovaný 3/ ako vydražiteľ zložil kúpnu cenu, ktorou do dnešného dňa nedisponuje, pričom od r. 2019 mu nie je umožnené využívať vydraženú nehnuteľnosť s tým, že nenesie žiadnu zodpovednosť za nezákonný priebeh dražobného konania, nie sú dôvodmi pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

39. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

40. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Odvolací súd pri svojom rozhodovaní v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal voči žalovaným 1/, 2/, 3/ náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

41. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené

prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.